

ψάλλω

ψάλλω κ. **ψέλνω**, ρ. [<αρχ. ψάλλω], ψάλλω. **1.** τραγουδώ κάποιον ύμνο ή θούριο: «στο τέλος της γιορτής οι μαθητές έψαλλαν τον εθνικό ύμνο». **2.** είμαι ψάλτης: «ψάλλω στην τάδε εκκλησία». (Ακολουθούν 11 φρ.)·

- όπως του κανοναρχείς, ψέλνει, βλ. λ. [κανοναρχώ](#)·

- παπά ζουρλό σαν ήβραμε, όλη μέρα ψέλναμε, βλ. λ. [παπάς](#)·

- τι ψάλλεις! τι είναι αυτά που λες! είναι ανακριβή, είναι ασύστολα και ανόητα·

- του τα 'ψαλλα απ' την καλή, βλ. λ. [καλός](#)·

- του τα ψάλλω, τον επιπλήττω αυστηρά, τον κατσαδιάζω: «κάθε φορά που αργεί να επιστρέψει στο σπίτι του, του τα ψάλλει η γυναίκα του». (Λαϊκό τραγούδι: απόψε θα 'ρθω πάλι να **στα ψάλλω**, ίσως μυαλό λιγάκι να σου βάλω)·

- του τα 'ψαλλα ένα χέρι (χεράκι), βλ. λ. χέρι·

- του 'ψαλλε τα εξ αμάξης, βλ. λ. [άμαξα](#)·

- του 'ψαλλε τον αναβαλλόμενο, βλ. λ. [αναβαλλόμενος](#)·

- του 'ψαλλε τον Απόστολο, βλ. λ. [Απόστολος](#)·

- του 'ψαλλε τον εξάψαλμο, βλ. λ. [εξάψαλμος](#)·

- ψέλνω το ίδιο τροπάρι, βλ. λ. τροπάρι.

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας